

kázání Růžďka 12.10.2025

Dožínkové díkuvzdání (vstup 393,1)

introit: ***I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jásotem oslavovat Hospodina, jásat k chvále Boha, který je má spása. (Abakuk 3,17-18)***

píseň 753

modlitba

čtení: Matouš 14, 14-21

píseň 716

text kázání: Deuteronomium 16, 12-15

Milí přátelé, bratři a sestry, vážení hosté,

když před časem otec Jerzy přišel s myšlenkou, že by chtěl v Růžďce slavit Dožínky, tak jsem si říkal, kdo ví, jak to dopadne a jestli se to vůbec uskuteční. Ale víte, jak je to v Bibli. **Na počátku bylo Slovo...** Na počátku světa, bylo jenom slovo. Myšlenka. Bůh řekl, budiž světlo a bylo světlo. Bůh dále řekl: „**Zazelenej se země zelení: bylinami, které se rozmnožují semeny, a ovocným stromovým rozmanitého druhu, které na zemi ponese plody se semeny!**“ **A stalo se tak.** A tak dál. Bůh není slibotechna. Vykonal veliké dílo. A to co řekl a řekne, to taky vždy dotáhl a dotáhne až do konce. Vlastně i záchranu lidstva dotáhl až do konce. Ve svém Synu a v Ježíši Kristu nám darem nabízí věčný život. Ale když zůstaneme ještě v přítomnosti, tak pro časnost nám Bůh stvořil vlastně přenádherný svět. Už jen příroda, ze semínka vyroste rostlina, pak plod, už to je velký zázrak, který máme každý den před očima. Jak dobře to Bůh vymyslel, aby o nás bylo postaráno, aby se nám dobře žilo. Dal nám byliny, stromy, vodu, vzduch, slunce, dobytek, atd.

A dnes? Dnes tu máme Dožínky. U nás evangelíků tomu říkáme Díkuvzdání za úrodu. Ale v podstatě je to to samé. A jsem rád, že se to podařilo zde v Růžďce propojit nejen v církvích, ale i s obcí, s hasiči, myslivci, sokoly atd. Otec Jerzy byl v tom propojování vytrvalý. Na počátku vyřkl slovo, řekl ho povoláním lidem okolo sebe a věci se daly do pohybu. Díky vám všem, kteří se dnes na organizaci Dožínky podílíte a díky i vám všem účastníkům, se to první slovo, ta touha, ten sen, stal dnes skutečností.

Přiznám se, že jsem z tohoto dne měl trochu obavy. A je pravda, že když se rodí něco hezkého, že to má své porodní bolesti. Že to bolí, některé věci jdou ztěžka. A i když se chystá svátek vděčnosti a radosti, tak té radosti u těch příprav zase tolik není.

Zamysleme se ale nad tím, proč se vlastně Dožínky nebo Díkuvzdání slaví. Bůh k tomu dává pokyny svému lidu už ve Starém zákoně. Tam se v říjnu slaví tzv. **sukot, neboli svátek stánků, svátek sklizně.** Četli jsme k tomu Boží pokyn: **Slavnost stánků budeš slavit po sedm dní, až shromáždíš úrodu ze svého humna a lisu.** Sedm dní slavili! Nedovedu si to dost dobře představit v našich podmínkách, že bychom tuto akci měli na sedm dní. Místo Dožínkový den, by to byl Dožínkový týden. Uf! Ale třeba někdy... ☺ Nicméně původní představa byla v Růžďce dva dny, a už to nás naplňovalo obavami. A přitom tento svátek má být vlastně svátkem radosti. Máme se radovat! Z čeho? No přece z toho, že se Bůh o nás stará! Ten svátek se má slavit tehdy, když už je sklizeno, když už je úroda ve stodolách a ve sklepích. Radovat se z toho, že se urodilo. Izraelec tehdy slyšel z Mojžíšova zákona pokyn doslova: **Oddej se proto radosti.**

Milí přátelé, dovedeme se dnes ještě radovat? Uprostřed všelijakých starostí, kterých má každý nad hlavu. A co teprve ti, kterým nad tou hlavou lítají rakety? Umíme se ještě radovat, když je kolem nás tolik negativismu a špatných zpráv? A co když se nedaří? A co když se neurodí? A spočívá vlastně ta radost v tom, že se musí všechno vždycky ařit? Můžu se radovat jen tehdy, když můj fotbalový tým vyhrává a naopak chodit zarmoucený třeba celou sezonu, když se mu nedaří? Možná si někdo řekne, že nemá moc důvodů k radosti. A přece je zde ale návod, jak se nepoddávat skleslosti, nevděčnosti a reptání. Prorok Abakuk vyznává: ***I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jásotem oslavovat Hospodina, jásat k chvále Boha, který je má spása.*** Prorok jde úplně jinou cestou než mnozí lidé. Žít negativistický život, jenom pořád kolem sebe remcat, to přece není dobrý život. Stále být

nespokojen, stále neklidný. Abakuk objevuje úplně jiný zdroj radosti. A tím je samotný Bůh. Bůh, který je zdrojem nových sil, zdrojem lásky a radosti. Bůh, který je blízko těm, kteří ho do svého života zvou. Je to vlastně to samé, jako když jste rádi vedle osoby, kterou milujete. S kterou vám je dobře, s kterou se radujete ze života, protože jste spolu. Vaše duše je naplněna radostí a nic víc nepotřebuje. A přesně tohle jde zažívat se vzkříšeným Pánem Ježíšem Kristem. Ano, není přítomen fyzicky v těle, ale těm, kteří Ho přijímají za svého Pána a Spasitele, dává do jejich nitra Ducha svatého. Ducha radosti, nových sil, nové naděje, Ducha, který proměňuje, a který vede k vděčnosti a k touze Bohu děkovat a chválit ho. A to i tehdy, když se nedaří. Duch svatý ale odnímá obavy, odebírá strach, protože dává novou naději. Naději, že bude líp, že bude dobře, Duch svatý otevírá novou perspektivu života. A proto se člověk může radovat i ve chvíli, kdy **fíkovník nevypučí a réva nevydá svůj výnos**, kdy se člověku třeba zrovna moc nedaří.

Když se ještě vrátíme k tomu židovskému svátku stánků, tak je potřeba si uvědomit, že to jejich **oddání se radosti**, má vycházet vlastně **z vděčnosti**. A tak si myslím, že je to dobrý návod i pro nás. Abychom se mohli opravdu oddat upřímné radosti, je potřeba nejprve pomyslně vejít do dveří, na nichž je napsáno slovo vděčnost. A jak si to představit? Není to žádná prodejna, kde by vděčnost prodávali. A jako nedostatkové zboží ještě k tomu pod pultem za pěkně drahý peníz. A není to ani žádný velkosklad, kde si naberete vděčnosti ve velkém. Ale můžeme si to představit, jako bychom přišli do kina. Pohodlně se usadili a najednou se začne promítat film. O čem ten film je? Jak se jmenuje? Ten film se jmenuje, **Ohlédni se zpět!** A je o tobě. O tvém životě, o tom co jsi prožil. O tom, co hezkého jsi prožil a o tom, jak si nakonec docela dobře prošel i různými těžkostmi. A na konci toho filmu místo slova **The end**, tam je napsáno, **AŽ POTUD NÁM POMÁHAL HOSPODIN A POMŮŽE I DÁLE**. A o tom to, milí přátelé, je. Vše co máme, je dar Boží. I náš život je dar Boží.

A právě proto Bůh chtěl, aby si Izraelci svátkem stánků pravidelně připomínali, že **byli otroky v Egyptě. Budeš si připomínat, že jsi byl v Egyptě otrokem. Proto budeš slavit tento svátek**. Izraelci během svátku stavěli stany na připomínku období, kdy byli Bohem vyvedeni z Egypta a kdy putovali pouští. Bydleli ve stanech a Bůh jim sesílal manu, aby přežili. A tímto připomínáním si vlastně uvědomovali, že Bůh se o ně vždycky staral a že tedy mají být za co vděční! A vlastně se z toho mohou radovat, protože Bůh jim byl vždy věrný a bude i nadále. Nikdy je neopustí.

A když to převedu do naší situace? V pátek se tady také stavěli na zahradě stánky, abyste v nich vy všichni mohli nalézt útočiště při pohoštění, které je pro vás hned po bohoslužbách nachystáno. My jsme nemuseli rozmnožovat **maso a chleby**, tak jako Ježíš tehdy na pustém místě. Masa, ovoce, zeleniny i sladkého je určitě dost a na každého se dostane. Ale princip vlastně zůstává stejný. Tehdy nebyli skoupí ti, kteří měli těch **pět chlebů a dvě ryby**. Dali je k dispozici Ježíši a On nasytil všechny. **5 tisíc plus ženy a děti**. Aby byl nasycen dnes nejen náš žaludek, ale i duše, abychom se společně poradovali, tak bych chtěl touto cestou poděkovat vám všem, kteří jste se jakýmkoliv způsobem podíleli a podílíte na organizaci dnešního Dožínkového dne. Moc díky. Někteří jste do toho dali více energie a času, ale i bez drobností dalších, by to nebylo takové, jaké to je. A pamatujme, že i málo může nasytit, zvláště když je to děláno z lásky. A když se budeme radovat a sytit, nezapomínejme na Toho, který se o nás stará, dává nám úrodu. Vzdávejme Mu díky, neboť je toho hoden. Amen.

Modlitba píseň 642

Večeře páně (píseň 692)

Slovo poslán: 2. Korintským 9, 8-10

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen.

Píseň 596